

Migrační pakt úplně jinak

- editor007 | 14. března 2024

LIBYE: Země s životní úrovní o jaké se řadě zemí EU ani nezdálo. Schopná sama financovat zúrodnování Sahary, země s ohromnými ložisky ropy, plynu a pitné vody, je po barbarském nájezdu 12 zemí v r. 2011, zcela zničena. Nájezd, který zmasakroval mnoho desetitisíců Libyjců, otevřel cestu exodu, nad kterým je Evropa bezradná. Je burcuje, jak západní politici a jejich servilní média 7 let ignorují skutečnost, kterou definoval těsně před svou smrtí expředseda Africké unie Kaddáfí: *“Nyní poslouchajte, vy lidé z NATO. Bombardujete zed', nepropouštějící migranty z celé Afriky do Evropy. Zničili jste zed' zadržující teroristy AL-Kajdy. Tou zdí bývala Libye”*.

Dnes už mnoho politiků začíná chápat, že přežití Evropy je nedělitelné se stabilitou Libye. Prázdné řeči v EP lze překonat jen efektivním činem. Začněme jedním z nejužitečnějších projektů století - Great Man Made River, nazývaný též Osmým divem světa. Co brání tomu, aby jeho obnovu iniciovala ČR např. spolu s Vísehrádem? Výzva k politikům: Znáte smysluplnější a trvalejší pomoc k řešení uprchlické krize v EU? Diskutujte, jak ji v praxi realizovat!

Do r. 2011 byla Libyjská Arabská Republika, nejbohatší a nejrozvinutější zemí Afriky. Pouštní stát byl výjimečný dlouhodobou politickou stabilitou, sekularitou, plným zrovnoprávněním žen, rozvinutým školstvím, solidním sociálním zabezpečením všech částí společnosti, dobře fungujícím zdravotnictvím, se silnou armádou a stát, který si sám inicioval, vyvinul a financoval vývoj světově nejprogresivnějších technologií v hospodaření s pitnou vodou.

Povinné kvóty jen pro viníky exodu

Je paradoxní, že ČR a země východní Evropy jsou arogantně osočovány, za nesolidární a nelidský přístup východní Evropy k imigrantům, který je prý skandální a nerespektuje evropské hodnoty. Z Itálie a z Německa se ozývají návrhy na odebrání dotací EU pro nesolidární země, které odmítají převzít prý svůj díl odpovědnosti. Švédský premiér se zase rozčiluje v EP: „Nikdo se nemůže v EU jen vézt. Ti, kdo se nepodílejí na přijímání uprchlíků, nemohou zůstat v schengenském prostoru. Kdyby všichni jednali vstřícně jako Švédsko tak bychom dnes neměli žádný problém“, demagogicky tvrdí. EU prý potřebuje „závazný a povinný legislativní přístup k přesídlování“, zakotvený v principu solidarity mezi zeměmi a v rovnoměrném rozdělení odpovědnosti.

A jaké že jsou ty evropské hodnoty v pojetí 12 agresorů tedy: USA, Francie, Anglie, Kanady, Španělska, Itálie, Dánska, Belgie, Norska, Švédska, Holandska a dokonce i Saudské Arábie, jejichž tehdejší vlády vybombardovaly sekulární Libyi do doby kamenné a zmasakrovaly nejméně 30000 Libyjců z nichž 3/4 byli (podle údajů MČK) civilisté, mnozí z nich i křesťané. Celá zem byla roztržkána bez jakéhokoliv plánu co poté.. Vzpomeňme slova diktátora - vizionáře Kaddáfího, která pronesl jen pár hodin před svou sadistickou smrtí, označované na Západě jako velké vítězství demokracie: „Nebombardujete Libyi, ale zed', která nepropouští Afričany a teroristy do Evropy!“ . Jen mezi Súdánem a Egyptem je 20 milionů lidí, kteří se chtějí dostat do Evropy“

Hlavním problémem členských států EU je přesouvání své zodpovědnosti na sousedy. Chování vedení EU připomíná jen předepisování analgetik nevyléčitelným pacientům. Když Kaddáfí svůj projekt teprve rozjížděl, stal se předmětem posměchu západních médií. Ale o 20 let později, jej časopis National Geographic uznal jako „epochální“. Do této doby přijížděli do země inženýři z celého světa, aby získali libyjské zkušenosti v hydroinženýrství. Od r. 1990 UNESCO poskytuje podporu a školení pro inženýry a techniky. Kaddáfí vodní projekt také označil za „nejsilnější odpověď Americe, která obviňuje Libyi z podpory terorismu.

Je třeba pomoci lidem, které vyhnala válka z domovů, ale co nejbližší místu konfliktu. Je třeba zajistit

důstojné podmínky v uprchlických táborech. Co to ale např. pro Libyjce zvyklé na životní úroveň o jaké se mnohým zemím v EU ani nezdálo, budovanou celá desetiletí, znamená? Větší stany pro zbytek jejich života? Vždyť jen devastace jejich země dosahuje stovek miliard eur! Nikdo ani nenastíní jak a z čeho obnovit zničenou a rozkradenou infrastrukturu, jak zajistit přežití obyvatel, jak nahradit vyvražděnou inteligenci, zničené školství, zdravotnictví, zemědělství, vodní hospodářství pouštní země, energetiku, bezpečnostní systémy. Dovedete si vůbec představit takovou budoucnost pro ČR? Bohužel já dnes už ano.

The Great Man-Made River. Když Libyjci hledali v r. 1953 na jihu své země ropu, zjistili, že vyprahlá Afrika, si doslova šlape po zásobách „fosilní“ vody. Po r. 1969 nová vláda, znárodnila ropné společnosti, zisky z nich masívně investovala do vodovodních vrtů. Našli podzemní jezera plné vody. V r. 1983 se začal tvořit projekt Great Man Made River. Voda se měla přivádět do obydlených oblastí kolem Středoziemního moře systémem podzemního potrubí a obřích čerpadel. To mělo změnit poušť v úrodnou část světa. Projekt nazývaný též „Osmým divem světa“ zaštil Kaddáfí svojí vizí, že jednou bude Libye exportovat ječmen, oves, pšenici a kukuřici. A tato proměna se dařila.

První fáze byla zahájena v r. 1991 a každý den dodávala milion kubíků čerstvé vody z potrubí o délce přes 1000 km do Sirty a Benghází. Druhá fáze dodávala do pobřežního pásu země další milión kubíků sladké vody do Tripolisu. Systém čerpal fosilní vodu ze 4 sladkovodních jezer z hloubky stovky metrů, obsahujících dvojnásobek vody v Kaspickém moři! Nejdelší zavlažovací systém světa, napájený z 1700 studní, je zapsaný od r. 2008 do Guinnessovy knihy rekordů. Potrubí o průměru 4 m tvoří síť o délce 6000 km. To si už vyžádalo, za 20 let intenzivní výstavby, 250 km³ výkopů /ekvivalent objemu cca milionu pyramid/! Kdo neletěl přes Saharu, nedovede si něco takového představit! Já ano.

Dle plánu mělo být celé dílo, dokončeno za 25 let /tedy již dnes/ a dodávat 3,68 miliony m³ vody denně. Zásoby fosilní vody měly při této spotřebě vydržet tisíce let. Dokonale logisticky i personálně připravený projekt byl navržen tak, aby byla voda snadno dostupná všem lidem v zemi. Hlavně na severu Afriky se tak dařilo proměňovat neúrodnou poušť v zelené oblasti. Kaddáfí, iniciátor vytvoření Africké unie se stal jejím prvním předsedou. Nabídl vodu i svým africkým sousedům a mluvil o založení Spojených států afrických. Tolik zločinů najednou vyžadovalo reakci.

The Great Man-Made River získal mezinárodní uznání, což vedlo k tomu, že OSN pro vzdělávání, vědu a kulturu ohodnotila Libyi za zásluhy financování tohoto projektu, cenou International Water Prize, což je prospěch z fenomenálních vědeckých studií o spotřebě vody v bezvodém umístění. To vše si mohla Libye dovolit díky svému ropnému bohatství. Ovšem to, jak s ním Kaddáfí nakládal, se liší od obrazu krutého diktátora a teroristy. Ale o tom politici a média servilně mlčí.

Barbarské zničení prosperující země je příznačné, že vizionář a „terorista“ Kaddáfí v září 2010 při oslavě začátku prací na 3. fázi řekl: „Nyní, když úspěch libyjského národa je viditelný, hrozba napadení od USA se zdvojnásobí.“ A nemýlil se! Už v r. 2011 byla jeho země, v rámci „bezletové zóny“, bez mandátu RB OSN, i zákonného zmocnění Severoatlantickou aliancí, dokonce i bez vyhlášení války, napadena koalicí 12 zemí. Libye, která byla do té doby příkladem i pro budoucnost Afriky, jako stát přestala existovat.

Ať byla příčina útoku na Libyi vyvolána ohrožením petrodolaru placením libyjské ropy zlatem, ohrožením mimořádně lukrativního obchodu s pitnou vodou /viz dále/, snahou zřízení institucí Africké investiční banky, Měnového fondu a Centrální banky financovaných Libyí, vedoucí k ohrožení „finanční bezpečnosti světa“ /dle Sarkozyho/, omezení politického vlivu na sousední africké státy, či jen vykradení bohaté země, nebo naopak „ušlechtilou“ snahou nositele Nobelovy ceny míru Obamy „zabránit hrozícímu masakru obyvatel Benghází, který by potřísnil svědomí obyvatel světa??“, situace je taková jaká je.

Operace s názvem Jednotný ochránce, stala podle tehdejšího šéfa NATO Rasmussena, jednou z nejúspěšnějších v historii NATO. "Vždyť náklady za totální vybombardování 6000 objektů 26000 nočními nálety, a masakr minimálně desetitisíců civilistů, včetně žen a dětí (údaje MČK) dosáhly astronomické výše. Takový úspěch lze těžko pochopit. Existuje podrobný popis útoku, ale jen ze strany samotného NATO. Ten se ale v budoucnu velmi hodí použít pro vyčíslení reparací za agresí a generuje i řadu neodbytných otázek. Třeba proč bylo nutné zničit největší závlahový systém na světě a rozehnat 3 miliony mnohonárodní populace, pracující na zúrodnění Sahary z kterých se obratem stali přežívající váleční utečenci směřující do Evropy. Představte si, co by za náklady agrese šlo pořídit při zúrodnění Sahary a kolik Afričanů by našlo práci a nemělo by důvod emigrovat do Evropy? Vždyť Libye jich před svým zničením zaměstnávala přes 3 miliony! Značná část jich pracovala právě na projektu zúrodnění Afriky a není divu, že se z nich rázem stali hladoví váleční utečenci!!

Posudte sami potřebuje-li takováto šestimilionová země zásah NATO k likvidaci diktátora ohrožujícího prý světovou bezpečnost. Vyhlášení bezletové zóny umožnilo letadlům NATO v průběhu intervence absolvovat 26 323 letů, při nichž bylo při nočních náletech zmaskováno nejméně 30000 převážně civilních obětí a 50000 zraněno. Reálná čísla jsou ale pravděpodobně mnohem větší. K tomu pak bylo na moři kontaktováno 3124 bojových lodí včetně několik jaderných lodí bojových, 7 ponorek, z čehož 5 jaderných, včetně jaderné letadlové lodi, 3 lodí vrtulníkůvých... V publikovaných statistikách lze dále pokračovat. Problémem je, že takovýto zásah neřeší pro imigraci vůbec nic. To lze doložit např. v mé e-mailové komunikaci z r.2018 s Janou Černochovou, s dnešní silně proamerickou ministryní obrany.

Pomoc té správné straně povstalců byla odsouhlasena na základě RB OSN. Ta oprávnila členské státy k ochraně civilního obyvatelstva za použití nezbytných opatření s vyloučením okupace území Libye. Vojenská intervence v Libyi byla válečná akce mezinárodních (především západních) sil. Cíle se intervenující státy rozhodly naplnit podporou těch správných povstalců zbraněmi shazovanými z letadel a svržením vlády plukovníka Kaddafiho, který se rázem proměnil z přítele mnoha západních politiků za nejhoršího nepřítele civilizace. Hon na něj veřejně přiznalo 8 ministrů obrany a MZ. Udělejte si sami názor, proč bylo nutné ho zabít bez soudu. Dlužno podotknout že postoj západních států k Občanské válce v Libyi nebyl jednotný

Nepochybně ale nezbytnost destrukce země dokáže popsat Petr Pavel, současný prezident ČR, který do funkce vedení Vojenského výboru NATO nastoupil o 3 roky později. Nebude to mít ale lehké. Z válek USA a převážně jejich evropských přísluhovačů, byl zděšen nejenom tehdejší prezidentský kandidát Trump: „Podívejte se na Libyi co jsme tam vyvedli – to už není ani země, to je zkáza“.

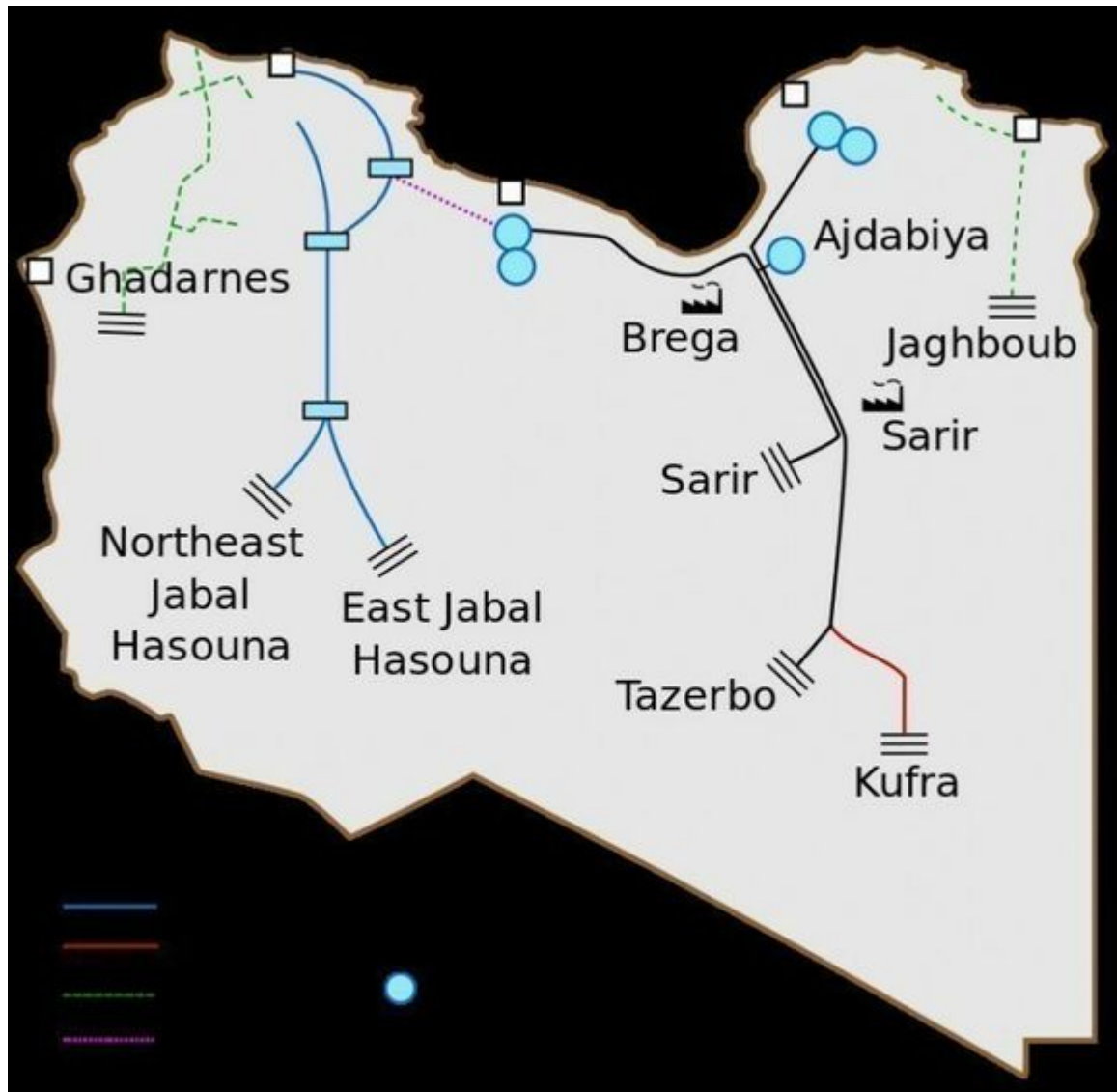
Útoky na Libyi ostře kritizoval tehdejší gen. tajemník Ligy arabských států AMR Músa s tím, že cílem operace měla být ochrana civilního obyvatelstva a ne jeho zabíjení. Velitelé popsaneho útoku podle NATO:

 Nicolas Sarkozy
 David Cameron
 Barack Obama
 Stephen Harper
 Charles Bouchard
 Rinaldo Veri
 Samuel Locklear
 Stuart Peach
 Édouard Guillaud

 Muammar Kaddáfí
 Sajf al-Islám
 Chámis Kaddáfí
 Sádí Kaddáfí

Připomeňme si, že v libyjských detenčních táborech je dnes zhruba 30.000 migrantů a po celé zemi přibližně 750.000 běženců. Tisíce z nich čelí svévolnému věznění, vydírání a násilí. Jak se v tamních

zařízeních žije, popsal pro The Guardian migrant z Eritrei. „Pijeme vodu ze záchodu, máme tuberkulózu, umíráme tu. Jsou zde už týdny infikovaní lidé bez léků a myslíme si, že tuberkulózu mají už všichni. Lékaři se už vůbec neukazují, zastavili léčbu a všichni žijeme pohromadě. Dokonce ani strážníci se k nám nepřibližují a říkají všem, aby k nim nechodili blíž. Místo, kde žijeme, je jako jeskyně. Nejsou tam okna, žádný čerstvý vzduch. Celý den je tma. Sdílíme postele, hrníčky, téměř všechno. Nikdo za nás nepřevzal odpovědnost. Zdá se, že země EU nechtějí, aby se africký lid rozvíjel, byl chytrý a vzdělaný. Zabíjí náš čas a zabíjí naše mozky.“ /Eurasia24.cz 16. listopadu 2018/ Jako výsměch dnes zní vyjádření tehdejšího min. zahraničí ČR Schwarzenberga ze srpna 2011: Pád Kaddáfího režimu prý otevírá novou etapu historie svobodné Libye!

Podmínka vzniku demokracie – 4 miliony Libyjců bez pitné vody. Útok barbarů z NATO zničil i potrubí rozvádějící vodu do celé Libye, které bylo základní infrastrukturou země. Zničena byla i velká unikátní továrna, ve které se vyráběly nové části betonového potrubí, rozsáhlý energetický a řídicí systém. Mluvilo se o rozsáhlém využití sluneční energie kabelovým napojením na EU. Dnes hrozí další mohutná vlna migrace, v důsledku nedostatku pitné vody. Omezení přísunu vody bylo pro útočníky z NATO přípravou vládního převratu, prý nezbytného pro vznik nové „demokratické“ vlády. To se ale nepodařilo a Libye je dnes zcela rozvrácením státem. K tomu se ostře vyjádřil i UNICEF, že narušení této infrastruktury nechalo 4 miliony Libyjců bez vody. Zničení vodní infrastruktury národa s vědomím, že to může mít za následek masivní úmrtí obyvatelstva jako přímý důsledek, není jen válečným zločinem, ale genocidní strategií.

Boj o vodu. Zdroje vody na Blízkém Východě a v Severní Africe se, podobně jako v celém světě neustále zmenšují a s tím i objem využívané zemědělské půdy. Dnes už má nedostatek vody 11 zemí Sahelu a jejich počet narůstá. Patrně není jen spekulací, proč se budou USA a jejich satelity proti rekonstrukci Great Man Made River stavět.

V r. 2007 SB a MMF totiž, pod tlakem USA deklarovaly, že chtějí, aby se veškerá voda přesouvala do soukromého byznysu s vodou. Světová banka a MZ USA prosazovali pouze pro ně výhodné řešení, jako např. projekt odsolování mořské vody. Jakmile se totiž tyto prostředky budou regulovat, stávají se finančními aktivy, které lze prodávat „žiznivým“ zemím s tučnou přírážkou.

Právě vysoký deficit vody umožní korporacím udržovat i vysoké ceny. Porovnejme si 1 m³ vody z Great Man Made River za 35 centů pro africké země, a vody z amerických systémů odsolování mořské vody za 4 \$ za 1 m³ /odběratel – SA, Emiráty, Egypt, Turecko v projektu “Middle East Water Summit”, a do určité doby i Libye/. A právě její projekt získal Libyi nezávislost na zásobování vodou, která měla navíc dostatek vodních zdrojů, aby mohla ohrožené státy, nezávisle na USA, vodou zásobovat.

A to by najednou měli mít v rukou nějací Libyjci? Takovou konkurenci přece nelze připustit! Zvláště, když kontrola nad vodními zdroji se stává čím dál víc významnějším faktorem světové politiky a ŽP. Důkazem je tato agresivní válka, o která se bude možná později mluvit jako o první válce o vodu v novodobé historii.

Libye je časovanou bombou tikající Evropě doslova u jejich břehů. Je zemí, která jako stát přestala prakticky existovat, z níž se pokouší přes středomořské moře do Evropy proniknout milióny imigrantů, přičemž se jich pravděpodobně další tisíce utopí, nebo zemře žízni na cestě po Sahaře. Německo zvoucí imigranty do země spolu s aktéry útoku na prosperující zemi, by rádo rozložilo své náklady pomocí „celoevropské solidární daně k řešení imigrace“. Ponechme stranou přednášky o evropských hodnotách a výhrůžky sankcí a trestů. A zamysleme se, jak a z čeho obnovit zničenou a rozkradenou infrastrukturu v hodnotě stovek mld. EUR.

Dnes už i mnozí politici, zleva i zprava, chápou, že příval uprchlíků lze zastavit jen rekonstrukcí země. Šéfka diplomacie EU Mogheriniová, 11.9.2018 v EP uvedla, že EU musí v první řadě věnovat pozornost Libyi, neboť na její stabilitě závisí blahobyt evropských států! Tady ale plané řeči končí. Neexistuje totiž žádná smysluplná vize nápravy. To vše v důsledku toho, že se nikdo z politiků a servilních médií, /což plně platí i pro ČR/, ani neodvážá definovat skutečnou příčinu a těžko popsitelný rozsah škod. A 20.9.2018 Trump prohlásil, už jako americký prezident, že válečná kampaň na Blízkém východě je největší chybou v dějinách USA. Ale už zcela bez jakékoliv nápravy!

Marná snaha – odsunout migrační problém z našeho kontinentu. Je logické, že ze strany EU pro Evropu je nejvýhodnější odsunout migrační problém z našeho kontinentu na jiný a zbavit se odpovědnosti. Státy jako je Maroko, Tunis, Alžírsko, Egypt a i Libye, by prý obdržely „vysoké finanční pomoci“ a protislužbou posílily své hranice, čímž by zamezily, nebo alespoň snížily přesuny imigrantů do Evropy.

Postoj EU zpřesnil tehdy belgický ministr migrace Francken, „Pokud se nepostavíme ilegální migraci, za 5 až 10 let tady nebude žádná EU. S tím lze souhlasit. Potom ale pronesl nesmysl, plně charakterizující impotenci EU: „Musíme se dohodnout s Tuniskem, stejně jako s Tureckem. Lodě s uprchlíky, vyjíždějící z Libye, by tak byly vráceny zpátky do Tuniska. Takto ušetřené peníze potom mohou evropské země použít na pomoc poskytovanou přímo v konkrétním regionu !!“ Ptejme se na co? Na stavbu uprchlických táborů pro milióny imigrantů v Tunisku a dalších afrických zemích, kde budou celé generace po nějaký čas přežívat z milosrdných „darů“ od států, které se přímo podílely na ničení Libye, jejíž budoucnost už vůbec nikoho nezajímá! K problému se nejjasněji vyjádřil

ambasador Tuniska při EU, Tahar Cherif, který prohlásil, že „Tunisko nebude v žádném případě zvažovat výstavbu evropských hotspotů na svém území. Trpíme již dlouho tím, co se stalo v Libyi, která byla zničena evropskou agresí.“.

To je i názor všech oslovených afrických států, kterému se nelze divit. Vždyť my na afrických středomořských státech požadujeme prakticky totéž, co rezolutně odmítáme na straně naší! Tedy převzít si miliony většinou neidentifikovatelných Afričanů z jiných zemí, včetně teroristů, do bezvodých uprchlických táborů a následně se o ně, a jejich potomky do konce jejich života starat. A představa, že jejich vlády půjde uplatit, je zcela mimo realitu. Běžence ani neumíme identifikovat, vracet a většinou netušíme ani kam. Pro africké státy bude taková pomoc nepřijatelná, protože mají pocit, že jim bývalé koloniální, a dnes už nekoloniální mocnosti hodně dluží. Vrcholem arogance je, že nabízená „pomoc“ je jen nepatrným zlomkem zničeného! A je v praxi hrazena z nesplacených dluhů /jen u Francie je to s úroky údajně 18 mld. Eur za ropu/, z agresí „zmrazených aktiv“ v řádu Eurodesítek miliard, a z kdoví kde „deponovaných“ 144 t zlata, tehdy v hodnotě 6,5 mld, USD! Tedy úhrnem dluží Libyi 12 agresorů min. 60 mld.Eur!

Marshallův plán pro Afriku? Vzpomeňme, zpustošení Evropy po 2.SVV. Zvláště postižena byla doprava a obchod. Milióny lidí byly, jako dnes, v uprchlických táborech. Nový ministr zahraničí USA Marshall si uvědomil, že není možné stále posílat do Evropy peníze, aniž by existovala nějaká širší koncepce pomoci. Jeho plán nebyl, podle něho namířen proti žádné zemi ani doktríně, ale pouze proti hladu, chudobě, zoufalství a chaosu“.

Zkáza srovnatelná s důsledky 2.SVV inspirovala některé politiky, už poněkolkáté, mluvit o plánu pro Afriku, který by pomohl zastavit migrační krizi přímo v Africe. Otázkou ale je, kdo zaplatí účet řádu stovek v mld. Eur za zničení a rozkradení Libye. Mají se na něm „solidárně“ podílet všechny země EU? Nebo to bude z financí, o kterých exprezident Francie Chirac prohlásil, že „velká část peněz v našich bankách pochází z vykořisťování afrického kontinentu, a že bez Afriky by se Francie propadla na úroveň krajin třetího světa!“ Pro ilustraci – jen francouzská pokladna přijímá každoročně přibližně 500 miliard eur ze splátek „afrických koloniálních dluhů“, konstatuje Chirack!

Má-li nám být Marshallův plán v něčem vzorem, je nutné utlumit emoce a upřednostnit vyjmenované cíle. Podmínkami pro důstojnou existenci nejsou ale nekonečné granty a sbírky na provoz utečeneckých táborů, mizící v rozpočtech „nevládních organizací“ říká Petr Markvart právník a znalec Afriky. „Umožníme-li těmto zemím férový přístup na světové trhy, přestaneme je vydírat, krást jim nerostné bohatství i nejschopnější část populace, budou schopny uživit, byť skromně, své obyvatelstvo a zajistit mu podmínky pro normální život.“..

Inicializujeme obnovu největšího závlahového systému na světě

Začněme tím nejaktuálnějším – je třeba odstartovat obnovou největšího závlahového systému na světě, a tak pokračovat v přerušeném zúrodnování Sahary, započatém Libyí.. Z diskusí k obnově zničeného díla vyplynulo, že „vinu“ na drancování Afriky nenese ČR, ani její právní předchůdce Československo. To naopak v době, kdy ještě mělo vlastní průmysl, dodávalo africkým a asijským zemím řadu výrobků, které jim pomohly se technologicky dostat z úrovně středověku, na níž se nacházely v době koloniální správy.

Obyvatelé získali přístup k pitné vodě a mohli se usadit v oblastech, kde předtím nikdo nežil. Sladká voda se odebírala z núbijské zvodnělé vrstvy, největšího světového zdroje fosilní vody. Núbijská vodonosná vrstva se nachází ve východní části saharské pouště na ploše více než dva miliony kilometrů čtverečních a zahrnuje 11 velkých podzemních nádrží. Území Libye se nachází nad čtyřmi z nich. Kromě Libye je na núbijské vrstvě několik dalších afrických států, tedy Čad, Sudán a Egypt.. Nápad výstavby zavlažovacího systému byl realizován díky vládě Muammara Kaddáfího. Výstavbu

unikátního, světově prvního závodu na výrobu obřích trubek v Libyi realizovali jihokorejští specialisté. Do země přijeli odborníci z předních světových firem z USA, Turecka, Velké Británie, Japonska a Německa. Pro pokládku betonových trubek bylo vybudováno 3 700 kilometrů silnic umožňujících pohyb těžké techniky. Jako hlavní nekvalifikovaný pracovní síla byl využití migrantů z Bangladéše, Filipín a Vietnamu. V důsledku toho libyjská vláda utratila 33 mld dolarů na vytvoření Osmého divu světa a financování bylo provedeno bez mezinárodních půjček a podpory MMF. Libyjská vláda uznala právo na zásobování vodou jako jedno ze základních lidských práv.

Pozorně čtěte a uvědomte si jakou ohromnou pracovní příležitost pro statisíce imigrantů bylo možno otevřít. Velká umělá řeka v Libyi byla před svým zničením největším inženýrským a stavebním projektem naší doby. Máme-li zastavit uprchlickou apokalypsu je třeba začít tím nejaktuálnějším – odstartovat obnovou největšího závlahového systému na světě, a tak pokračovat v přerušeném zúrodnování Sahary, započatém Libyí, kde by našlo zaměstnání kolem milionu migrantů, jak to před agresí NATO již bylo. Je třeba evidovat bilanci škod s definicí kroků, které se dosud nikdo, ani v EU ani jinde, oficiálně neodvážil vyslovit, aby se nedotkl „božstva“ z USA.

K záměru obnovy Velké vodní cesty, zkusme si alespoň ve velké stručnosti shrnout její nejdůležitější milníky. Pro pokládku betonových trubek je třeba opravit 3 700 km silnic umožňujících pohyb těžké techniky. Generální oprava si vyžádá, možná novou výstavbu unikátního závodu na výrobu obřích trubek z předpjatého betonu. o průměru čtyři metry a délce 7,5 m..To se bez Jihokorejských specialistů patrně neobejde. Jde o výrobní kapacit patrně půl milionu trubek. Na transport každé jednotlivé trubky je třeba speciální automobil. Mimořádně obtížné ne-li nemožné bude kontrola 6000 km potrubní trasy a posouzení její použitelnosti. Klíčové bude i znovu zprovoznění nebo převrtání 1500 studní a postupná revize celé trasy, tisíce kovových armatur a obřích čerpadel, optických kolektorů. To platí i pro již původně obdělávané a dnes již opuštěné oblasti, kterých mělo být 166000 ha. Systém oživovali, techničtí i zemědělstí zaměstnanci, včetně personálu občanské vybavenosti. Takových pracovníků přímo pracujících na zúrodnování Sahary byl přes milion. Další 2 miliony lidí pracovaly v návazných oborech.

Stovky milionů imigrantů získá údajně právo přesídlení do Evropy! 22 000 EUR má prý zaplatit Česko za každého ze 120 tisíc který by měly zaplatit země, odmítající příchozí přijmout. O všem se už jednalo na tajné poradě v Bruselu!. A jestliže český ministr Rakušan neměl právo a mandát přijmout tento závazek pro ČR, tak už absolutně vůbec neměl toto právo vůči Maďarům a Polákům. Společně ho zpochybníme nejlépe referendem, které navrhuji Poláci.

Rekonstrukce Libye do stavu před jejím zničením

Nastal čas. navrhnout povinné kvóty k přijímání imigrantů jen pro viníky exodu, způsobeného podle všech kritérií civilizovaného světa válečnými zločiny. Je namístě jasně deklarovat, ať se o utečence starají převážně ti, kteří zabili jejich živitele, zničili jejich země tak, že se nemají kam vrátit, ti kteří vykradli jejich majetek a přírodní bohatství. A důrazně jim dát na vědomí ať nevnučují pomoc jiným zemím, které s jejich koloniálním i postkoloniálním rabováním nikdy neměli nic společného. Je ostudné, že zkorumpované a servilní vedení EU k zastavení úpadku Libye nic nepodniká, nic smysluplného neplánuje a ani na to patrně intelektuálně /nebo morálně?/nemá.

Zvažte proč za sedm let 751 europoslanců nevymyslelo vůbec nic!! A nikdo neví co se stávajícími uprchlíky na území Evropy, natož s miliony těch kteří přijdou letos, za rok, za 5, za 10 let a jak to změní Evropu. Málokdo z europoslanců chápe, že dopady jsou a budou katastrofální a že přežití Evropy je nedělitelné se stabilitou Libye a nedokáže definovat jejich krátkodobý i dlouhodobý „přínos“ pro EU...

My začneme jedním z nejužitečnějších projektů století – Great Man Made River, nazývaný též Osmým

divem světa. Realizovaný projekt za který The Great Man-Made River získal řadu mezinárodní uznání. Dokonale logisticky i personálně připravený projekt byl navržen tak, aby byla voda snadno dostupná všem lidem v zemi. Hlavně na severu Afriky se tak dařilo proměňovat neúrodnou poušť v zelené oblasti.

Kaddáfího sadistická smrt se stala důvodem rozpadu vlády, státních a vojenských struktur a všeobecného rozvoje této severoafrické země. Dnes proti sobě v Libyi stojí uskupení v Tripolisu a v Tobruku. A patrně Wagnerovci a Bílé přílby. Libye nemá, a jak je z bezvýsledného jednání západních a severoafrických politiků na Sicílii zřejmé, dlouho mít vládu nebude. To proto, že západní politici nemají zájem, vykradené zemi bez řádné vlády něco vrátet.

Propagace projektu Vytvoření týmů „Dokumentaristů destrukce Velké umělé řeky“

Pro samotné Zadání rekonstrukce je třeba nalézt manažera. Ten by se měl pokusit sestavit řídicí a projektový tým. K zmapování destrukce jsou nezbytné znalosti vysoce vzdělaných a kvalifikovaných odborníků, znalých původního stavu, které Libye měla. Ty přeživší je třeba hledat i mezi libyjskými imigranty v Evropě, kteří nemají dosud před sebou sebemenší perspektivu ke smysluplnému návratu. Dokumentaristům destrukce je nezbytné zajistit bezpečnost, nadstandardní pracovní podmínky motivovat je k práci na rekonstrukci země. To souvisí s dalším úkolem – propagací celého projektu, zapojování dalších zemí, právních a finančních institucí, filantropů, včetně oslovení 20 států EU na destrukci se nepodílejících. Je zřejmé, že tato činnost bude velmi riziková, které budou nepochybně kladeny překážky z nejrůznějších stran.

Zajistit důvěryhodnost projektu u Afričanů

Projekt si vyžádá, kromě přeživších Libyjců, spolupráci specialistů nejen z Evropy, ale třeba i z Jižní Koreje, kteří se na původním projektu významně podíleli. Ti nesmí být nijak poznamenáni účastí na destrukci Libye, což je třeba dát Libyjcům i Afričanům zřetelně najevo. To by totiž celý projekt degradovalo a naprosto nezdůvěryhodnilo. Bude nutné je přesvědčit o tom, že genocidní chování směrem k Libyi, včetně Velké umělé řeky nebyla akcí EU, ale pouze vlád zemí zúčastněných na vojenském zásahu. Viníci agrese musí bez otálení začít splácet dluhy za ropu, vrátit zmíněných 144 tun „deponovaného“ zlata a všechna „zmražená aktiva“, jejichž výše dosahuje mnoha desítek mld. €! Je předpoklad, že jen z části těchto splacených dluhů by bylo možno s obnovou investice začít! Řada afrických zemí je dnes závislá na rozvojové pomoci. To umožňuje ale západním bankám a investorům zasahovat do ekonomických a politických záležitostí daných zemí. Ty se tak stávají jen loutkami v rukou donorů a finančních institucí. To hrozí i Libyi. Proto je třeba uvolněné prostředky deponovat u seriózní a politicky nezávislé bankovní instituce. Nesmí to být SB, ECB či MMF, v nichž mají viníci agrese rozhodující slovo. Může to ale být např. nově založený Čínsko-africký úvěrový fond deklarující, že financování části velkých infrastrukturních projektů bude prováděno v juanech.

Zatím nezodpovězenou otázkou je, kdo a jak v současnosti o tyto splátky zažádá. Viz publikace *Libye – z doby kamenné zpět do civilizace*. Je velmi pravděpodobné, že by celý projekt *Rekonstrukce Velké umělé řeky* uvítala jakákoliv budoucí vláda Libye. Podobně i *Africká unie*, která má v rámci svého *statutu kompetence k jednání ve věci vymáhání dluhů*. Problémem patrně bude i záměrně zničená dokumentace a to, že už dnes existují svědectví, že „zmražená aktiva“ jsou dále rozkrádána a budou muset být obtížně vymáhány soudně.

Vzmuží se EU, nebo přenechá rekonstrukci Libye Číně?

Nebude-li EU schopna nějak donutit svých 8 členů k výplatě alespoň dluhů vytvořených jejich agresí,

může to mít velmi neblahý dopad na zbytek renomé a existenci Unie, zejména ve třetích zemích. Nejvyšší čínský představitel Si Ťin-pching totiž oznámil, že Čína podpoří rozvoj Afriky částkou v hodnotě 60 mld. USD, a že nebude od řady nejchudších států tohoto kontinentu požadovat splacení dluhů a úvěrů vyplývajících z mezivládních půjček poskytnutých těmto státům Čínou. Zdůraznil i to, že Čína „v rámci investic v Africe nijak nesleduje své vlastní politické zájmy“. Ale lze předpokládat, že zúrodňování Sahary je pro ni velké téma.

Vytvořit projekční tým pro Rekonstrukci Velké umělé řeky

Čím déle bude Libye ve stavu úpadku, tím silnější bude tok uprchlíků z oblasti“. Je tak namísto otázka: Měly by se země Víšegradu, ujmout zpracování projektu „Rekonstrukce Velké umělé řeky“. Je nepochybné, že taková iniciativa má o několik řádů vyšší hodnotu než vedením EU vnucované řešení imigrace pomocí „celoevropské solidární daně“. To dá i razantní odpověď na aroganci přímých viníků exodu, požadujících, aby se za otevření migrační „trasy“ z Afriky do Evropy a odstranění důsledků jejich zločinů, povinně podílely i všechny nezúčastněné státy.

Ambice projektu

Zadání tohoto projektu, který se týká výhradně Rekonstrukce Great Man Made River, je pro řadu států EU, sepsáno apoliticky v max. přijatelné formě. Neobjeví-li se promyšlená a smysluplná cesta, nenamířená proti žádné doktríně, příliv milionů imigrantů do EU se nezastaví. Otázkou je, může-li takovýto, nebo podobný projekt, např. v rámci Víšegradu, inicializovat vláda ČR a protlačit ho prostřednictvím zvolených poslanců a později i europoslanců do diskuse ve sněmovně a především do orgánů EU. V kladném případě by šlo o významný krok k emancipaci české zahraniční politiky a zároveň o velkou zkoušku osobní odvahy v projektu zaangażovaných politiků. Najdou se vůbec takoví??

Z rozpoutání války, i z náznaků postkoloniálních nároků se vzájemně obviňují všichni její aktéři. Z Libye se stala bašta teroristů, kde se obchoduje s otroky /podle OSN/. Např. podle Italů, též účastníků útoku, válku v Libyi rozpoutala, s podporou Američanů, Francie, jejíž komanda prý léta řádí po celé Africe a Blízkém východě. Operace a nálety prý řídili oni. Od vraždy Kaddáfího je Libye v troskách. “. Podle Dětského fondu OSN (UNICEF) potřebuje humanitární pomoc asi 400 tisíc libyjských dětí, 300 tisíc jich nemá přístup ani k pitné vodě, celkově ale pomoc potřebuje prý až 1,1 milionu lidí. A to přesto, že už v r. 2014 ze šestimilionové populace až 2 miliony Libyjců uprchly do Tuniska, Egypta i Evropy.

Nekompromisně musíme stát za tím, že o první přerozdělování imigrantů viníků exodu, se musí evidentně podělit 11 viníků exodu plus Německo. Dnes již víme, že se to v plném rozsahu nepodaří. Ale určitě v tom lze nalézt klíč pro rozdělování nevratitelných imigrantů. Zdá se, že imigrace má jasné řešení: Doporučit vyhlášení referenda jako v Polsku, nejméně ve všech zemích V4 i v dalších 19 zemích EU na genocidě nezúčastněných.

Řešení migrační krize EU na celá desetiletí nabízí zadání projektu

Rekonstrukce Velké umělé řeky

Šéf norské policie označil liberální imigraci za příčinu dramatického růstu vražd, znásilnění a kriminality! Imigrantské kriminální gangy prý jen dojí sociální systémy zemí EU. Tzv. „přesídlování“ migrantů podle migrační dohody znamená také to, že státy, které je budou posílat do stř. Evropy, si budou vybírat, koho si nechají a koho pošlou dál. Nebudou k nám tedy přesídlení užiteční řemeslníci a profesori, ale spíš kriminálníci a ti, kteří nikdy pracovat nebudou, ani pro ně práce není a nebude. To dnes vidíme na rychle se zhoršující bezpečnosti v Evropě. E-poslanci neustále opakují, že EU

potřebuje „závazný a povinný legislativní přístup k přesídlování“, zakotvený v principu solidarity mezi zeměmi a v rovnoměrném rozdělení odpovědnosti.“

Migraci je nutné řešit mimo hranice EU

Všechna opatření v rámci paktu jsou a mohou být jen dočasná. Mám obavu, že se s migranty bude obchodovat jako na otročím trhu. Dovedete si takovou Evropu představit po 10 letech? Jediné na čem se lze shodnout s mnoha politiky, že je migraci potřeba řešit mimo hranice EU a že je to jediná cesta, jak zaručit budoucnost EU jako celku. Evropa nemůže přijímat lidi bez ohledu na počty a kvalifikaci. Řešení má být představeno na ministerské konferenci v Kodani na jaře, kdy se patrně většina poslanců unie shodne na zoufalém řešení *povinné solidarity*. Takto přijatý migrantní pakt ani zdaleka neřešení celou oblast migrace. Jde o to připravit migrantům práci a co nejvíc jich zaměstnat. Před agresí to byly v Libyi údajně až 3 miliony. Léta neřešitelným problémem dosud je, že nikdo dosud nenavrhl co v Evropě s nezaměstnatelnými imigranty. Ale zcela změnit se může situace .pokud dostanou migranti příležitost se usadit a nalézt odpovídající zaměstnání. Žádné jiné řešení neexistuje.

Tu klíčovou vnější dimenzi migrace řeší zadání projektu Rekonstrukce Velké umělé řeky, jinak též Osmého divu světa. Ti běženci, kteří přijdou do Evropy různými cestami, dostanou příležitost podílet se jako zaměstnanci na zúrodnování Sahary v projektu rekonstrukce Velké umělé řeky. To se nabídne i všem příchozím z nitra Afriky a Středního východu, kteří nebudou už do Evropy pouštěni... A zde je nekonečný prostor pro solidaritu. Je výhodou, že stavba i oprava silnic znovu nastartuje zemědělství a patrně pojme i značné množství nekvalifikovaných příchozích, které by Evropa nijak nezaměstnala a těžko ubytovávala, což by měnilo její charakter. V předstihu je třeba stavět v místech obnovované strojní a zemědělské produkce osady s modulovým individuálním ubytováním, který si budou běženci sami montovat. Průzkum zachovalých částí Velké umělé řeky by mohl začít bez váhání. Standardní provoz obnovy by mohl snad začít fungovat do roka. K tomu je třeba rozjet širokou propagační kampaň mezi migranty.Ti za práci mohou dostávat plat. A práce tam je alespoň na 20 let. Je třeba opravit a zpevnit 3700 km silnic znovu oživit 6000 km potrubí, obdělat 166000 ha, vybudovat spoustu osad, všude s přebytkem vody zdarma. Je třeba vzít v úvahu, že desetiletí budovaný a vyzkoušený projekt nebude ještě, dlouho po vandalském zničení tím Osmým divem světa, jak vidíte na historické dokumentaci. Ale pro mnohé migranty se to může stát zemí zaslíbenou. Předkládaný materiál je jen prvním impulsem, jak doufám, pro určitou změnu myšlení. Je to i pokus alespoň částečně přeladit Evropu z bezhraničního zbrojení na smysluplnou činnost. K tomu otevírám prostor pro zevrubnou diskusi. Rozšiřujte tento materiál jak bude jen možné! Na Libyjském pobřeží už musí co nejrychleji začít rekonstrukce Osmého divu světa.

Položme si otázky:

Evropa nemůže přijímat imigranty bez ohledu na počty a kvalifikaci. Souhlasíte s tím, že migraci je třeba řešit mimo hranice EU a že je to jediná cesta, jak se vyhnout migrantskému tsunami a jak zaručit budoucnost EU jako celku? Navíc léta neřešitelným problémem je, že nikdo dosud nenavrhl co v Evropě s nezaměstnatelnými, nekvalifikovanými a převážně nevratitelnými migranty o kterých nevíme kdo jsou, odkud jsou a kam je vrátit. Zoufalé řešení povinné solidarity a platby za přijetí a nepřijetí, nic neřeší. Hrozí nebezpečí jakéhosi trhu s otroky.

A hlavně se ptejme: Souhlasíte s tím, že jde o to připravit a nabídnout migrantům placenou práci na zúrodnování Sahary, včetně ubytování, a co nejvíc jich zaměstnat. Jediný prostor, který to umožní je Libye . To se může stát jen díky rekonstrukci Velké umělé řeky do stavu, který již před agresí fungoval a zaměstnával miliony dnešních migrantů. Je výhodou, že stavba i oprava silnic může znovu nastartovat zemědělství v Libyi a patrně pojme i značné množství mnohonárodních nekvalifikovaných běženců. Tam je práce nejméně na 20let. Myslíte si, že je to pro EU životně důležitý projekt, přičemž

financování stavby je nutno vyžadovat po agresorech kteří ji zničili a že rekonstrukci by měla řídit Africká unie?

AUTOR: Petr Vavruška

[ZDROJ](#)